

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נד: נה.], (ב) [לעיל
ו:], (ג) עדיות פ"ד מ"א,
(ד) [תוספתא פ"ג] ב"ב מא:
ע"ש סנהדרין לא. ע"ש,
(ה) ד"ו שייך לעיל יט:

תורה אור השלם

1. וְזֹאת תִּזְכֹּר הַנָּזִיר
בַּיּוֹם מְלֵאת יָמֵי נִזְרוֹ
יָבִיא אוֹתוֹ אֶל פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד: בַּמּוֹדָב וּ יג

נוסחת הריב"ן

[א] טומאת: [ב] קטא או
 לקטא: ד' צ' סברי כ'
 גליון ד' צ' מרוב: ש' כ'
 וס: ד' צ' אומרים מיר ל'
 מוס: ד' צ' מרוב: טומא
 הוא לא שרץ ערומ: טומא
 להכי ימנה ל' יום דמרות
 טמיה בנחך: יסראל: ודיה
 ובי: ש' ט' ט' ט' ט'
 [ד] ג' גליון ואי ס' ד'
 [ה] בנחך: יסראל: ודיה
 [ו] עדיד: [ח] (י) יסראל
 כ' צ' י' ט' צ' י' ל' יום:
 ואית פסריס דמבי: ד' צ'
 מנא: מ' יום וטמא: הוא
 הס' ד': [ל] ד' ש': [מ] ככל
 מקוס ש' ש' ש' ש' יום עדי
 כ':

הגהות הב"ח

(א) גמ' זאת מורת המור
ביום מלאת המורה
אמרה: (ב) רש"י ד"ה
מ"ש נלחננו וכו' ש"מ דכלל
נטמאת משכבת לארץ
מיידי ר' יהודה וכו' בקסוף
שבע ראשונים אצל כל
ביום מלאת דעדיין ה'י
הוא ע"ש חכ"ל ר' מנ' ד'
וכי' לנדיב הא דר' דהא
נטמאת מלאת הכי
י"ד וכו' בקסוף (ג) ר"ה פ"ב
מלאת היסוד: (ד) ר"ה פ"ב
מנחלקן ר' כה אמר
אחד כ"ל: וד"ה שם ד"ה
וכ"ה: רד"ש בכלל וכו'
אצל בשתי מימ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [תוס' ד"ה לימא וכו']
 ויב"ה סברי אע"ג דגליי לכל
 דטומאה דרבנן הוא ואינה
 כשאר אהל מן תיבות אע"ג
 עד אהל נמחק. וי"ב
 אעפ"כ אינו גליי לכל
 דטומאה דרבנן הוא כשאר
 אהל וכו' כ"ל א"מ:
ב [ד"ה ת"ש וכו' ולי"ג מה
 שכתוב בפרסות ועוד וכו']
 ג"כ ע"י א"מ:

הגהות התוספות

1. "לדעונוה זואה משוס דמיחלפא בשאר טומאות.
2. "בס"א שנטמאת. ויש מוחקים דדברי התוס' מתיבתא נטמאת עד תיבת בסוף מינין.
3. "ל עד מתניתין. ותיבת ועוד נמחק.

מי שאמר פרק שלישי נזיר

וְזוֹכֵה סָבְרָה מֵשׁוּם אֲוִירָא גּוֹרֵר. וְתוֹמַרְרָא טוֹמַמְתָּהּ וּמִשּׁוּם הִכִּי לִכְרִיכָה וְדִמְתֵּיהּ כִּכְתֻּמָּהּ: לֹא דִרְע' מִשּׁוּם גּוֹשֶׁה גּוֹרֵר. דְּקִילָא לְטוֹמַמְתָּהּ וְהִיא לִיאֲמִירוֹתָ לָהּ דִּתְהִירָה לְמִירוֹתָהּ קִנְסָא בְּעִנְלָמָהּ הוּא דְקִנְסָה: דְּחִיבָא לָהּ לָהּ. הֵא דִּלִּיר' הִידָהּ דִּלָּא הִתָּה מִירוֹה אֲלֵא יִידָא] בְּשִׁנְטֻמָּתָה אֲמַר. וְאֲלִיבָא דְכָזָא.

כשנטמאת קאמר: וואליבא דב"ש
דכשעלתה לארץ והיתה עושה ל' יום
דב"ש נטמאת כטומאת מת וסמרה
את הכל ועשתה ו' שנים אחרים
ככתחלה: או דלמא שאל נטמאת.
אלא כשזיל שנה שזאת העמים
ועלתה לא"י עשתה ו' שנים ככתחלה
ואליבא דב"ה: ע"ש עלתה לארץ ואי
ס"ד כו"ד. ואי ס"ד כשנטמאת
ואליבא דב"ש: אי הכי י"ד שנה ול' יום
מיציעא ליה שהרי בתוך ל' נטמאת
וסמרה כל שלממנה ו' שנה ול' יום איכ
ו' שנים ול' יום היה לה למנות תחתיה
אלא מלחא מן הכי אלא י"ד שנה ש"מ
דכלא נטמאת (ב) ה' מיירר ל' יהודה
ואליבא דב"ה: ע"א איציעא להו. הא
דא"ר יהודה לא היתה מירה אלא י"ד
שנה כשנטמאת עוד טומאה אחרת
בסוף שבעה ראשונים אבל לא י"ו יום
מלאת יו"עדיין י"ש לה יום אחד או
ב' מן ה' שנים ולבסוף ו' שנים עלתה
לארץ ומנחה ו' שנים אחרות שהרי
סותרת ו' שנים ראשונים לד"ה דהא
נטמאת הרי י"ד שנה ולהכי לא אמרי
ב"ש דלריבה למנות ל' ימים בדרך
דהא כגי לה בזאת ו' שנים שהיא
מונה בדרך תא שמע עלתה לארץ כו'
ואי ס"ד כשנטמאת וואליבא דב"ש
דנטמאת בסוף ו' ראשונים וחזרה
ונטמאת בסוף י"ד כדאמר ת"ק אי
הכי י"ד שנה ול' יום איציע ליה לרבי
יהודה למימר דכיון שנטמאת בסוף י"ד
יודים מלאת היתה צריכה למנות
עוד ל' דהא ס"ל דבי נטמאת ביז
מלאת מונה ל' תניא נמי הכי דלר'
יהודה איח להי דבי נטמאת שנים מלאת
מונה ל' וכיון דס"ל הכי ודאי הא

וְדַאָר יְהוּדָה לֹא הָיְתָה מִיָּרֵה אֵלֶּה י"ד שָׁנָה בְּשָׁלָל נְטֻמָּאת וְקָא פְּלִיג
אֶתְנָה קָמָא דְּסִבְרִירָא לִיָּה לְרֵבִי יְהוּדָה דְּלֹא נְטֻמָּאת כֻּלָּל אֵלֶּה לְסוּף
שָׁבַע שָׁנִים עָלְתָה לְאַרְךָ וְהוּרִיָּה שְׁמַחָא מִיָּרֵה עוֹד שָׁבַע שָׁנִים.
וְיַבְלָשׁוֹן הָא דן ר"א ב"ר יִצְחָק הָלְוִי לִפְנֵי רַבּוּי וְקֻבְּלָה (כ"ל ז"ה)
וְהָאֲדָר (ס':) כָּס אֶחָד. אֵחָד אֲדָר שְׁתֵּי שָׁנִים קִיבֵּל עָלָיו מִיָּרֵה
וְהַגְדֵּל אֲדָר חֲמֵשׁ שָׁנִים: שָׁבַע אֲדָרִים נִחְלָקָה הָעֵדוּת. וְהָאֲדָר וְאִזְתָּ
שֶׁס' ב' עֵדִים עַל ב' שָׁנִים: וּב"ה אֲדָרִים. מ"מ שְׁנֵיהֶם מַעֲדִים עַל
ב' ב' שָׁנִים לְיוֹשֵׁם בְּכָלל חֲמֵשׁ שָׁתִּים וְלֹא נִחְלָקָה עֵדוּתָא (מ' אֲבָל בְּשָׁנֵי
יִבְיָתִי עֵדִים אֶחָד אֲדָרֵי שְׁתֵּים וְאֶחָד אֲדָרֵי חֲמֵשׁ דְּבִרֵּי הַכֵּל יֵשׁ
בְּכָלל חֲמֵשׁ שָׁתִּים: אֲדָר רַב הַכֵּל מוֹדִים בְּמוֹנָה. שְׁנִחְלָקָה עֵדוּתָא:
מֵאִי קָאֲמַר יֵלִימָא בְּאַחַד אֲדָר חֲמֵשׁ וְלֹא שְׁתֵּים וְאֶחָד אֲדָר שְׁתֵּים
וְאֵחָד חֲמֵשׁ. פְּשִׁטָּא דִּנְחָלָקָה עֵדוּתָא דִּהָא קָא מַחֲשִׁי אֶתְדִּידִי: אֵלֶּה.
כְּגוֹן שֶׁהֶאֱחָד אֲדָרֵי שְׁתֵּים וְהֶאֱחָד אֲדָרֵי שְׁלֹשׁ אֲרֻבֵּי חֲמֵשׁ:

הא

שנדרר שני נזירות וא"ו מעידין שנדרר חמש נחלקה עדותו. ואין כה
שהנודר מכהש כל אחת ואחת דלי מודה לאחת למה לא יהיה כהודא
וצאו שתי הכיתות יחד דלא הוי שמיקותיה כהודאה דלאו מודה הוא ד
בכלל חמש שמים. ומונה' ב' דהר

(ס) **קִתְנֵי יִרְשָׁא ב"ש ב'.** כל זה לא היה נרץ דו"ף צרישא קיימנין
 עדות [דלף כהאן מנא דר' ישמעאל: **אמר רב הבה** מו
 וזית הלל צבת אחת היינו כשאומר אחד שמים ואחד אומר חמש
 והיכי דמי מונה דקאמר איילימא דהא מבחשי אהדדי להדיא כדקאמנא

ובית הלל סברי ^המשום אירא גזרו עליה ולא
דכולי עלמא ^המשום גושה גזרו עליה וב"ש
סברי בסתם נזירות קניסנא וב"ה סברי כי
קניסנא בתחילת נזירות: מעשה בהילני
המלכה וכו': איבעיא להו בשנשמאת
ואליבא דב"ש או דלמא בשלא נשמאת
ואליבא דב"ה ת"ש עלתה לארץ והורוה ב"ה
שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות וכו'
ואי ס"ד כשנשמאת ואליבא דב"ש אי הכי
ר' יהודה אומר לא היתה נזירה אלא י"ד
שנה י"ד שנה ושלשים יום מיבעי ליה תניא
נמי הכי רבי יהודה אומר משום ר' אליעזר
דאמר קרא וזאת תורת הנזיר ^ה ^ה התורה
אמרה כי נשמא ביום מלאת תן לו תורת נזיר:
מתני' ^המי שהיו שתי כיתי עדים מעידות
אותו אלו מעידים שנזר שתיים ואלו מעידים
שנזר חמש ב"ש אומרים נחלקה העדות
ואין כאן נזירות וב"ה אומרים ^היש בכלל
חמש שתיים שיהא נזיר שתיים: **גמ'** מתני'
דלא כי האי תנא דתניא ^הרבי ישמעאל בנו
של רבי יוחנן בן ברוקא אומר לא נחלקו
ב"ש וב"ה על שתי כיתי עדים אחת אומרת
שתיים ואחת אומרת חמש שיש בכלל חמש
שתיים על מה נחלקו על כת אחת אחד
אומר שתיים ואחד אומר חמש שב"ש אומרים
נחלקה עדותן ובה"א יש בכלל חמש שתיים
אמר רב הכל מודים במונה א"ל רב חמא
לרב חסדא מאי קאמר אילימא אחד אומר
חמש ולא שתיים ואחד אומר שתיים ולא
חמש הא קא מכחשי אהדדי אלא אחד אומר
אחת ושתיים ואחד אומר שלש ארבע חמש

היה כך שנמנחה בסוף מניין
כ"א שנה או לנמא בשל
לנ"ש לא הורכה ל"ד ש
עלתה אל" ובו ואי"ל בנ
לא חיתה גורא אל" י"ד
רסין מה שכתב בספרים
מוצאים זו' שנים אשוי
ושנים יום דקנסו צאר
יום של הקנס ועשה עוד
לו להארץ דברי מ"ק לא
וי"ל דמס"ה מייית דברי
דקמי ולסוף שבע שנים
[אי"ן] גם דברי ר' יהודה
יום מיציעי ליה: **ב**י שחי שח

ה בשל נטמאת וקא פליג
לא נטמאת כלל אלא לסוף
זמירה עוד שבע שנים.
מי רבינו וקבלה (כ"ז ו"ה
מי שנים קיבל עלי מירות
נחלקה עדות. הואיל ואין
מ"מ שניהם עדים על
חלקה עדות **נאכל** בשי
ומרת חמש דברי הכל יש
במונה. שנחלקה עדות:
ז שנים ואחד אומר שנים
קא מכחי אהדדי: **א**לא.
אומר שלש ארבע חמש:
הא

חמש נחלקה עדות. ואין כאן מירות כלל וא"ת היכי דמי
לאת למא לא היכי כהדמא אי"נ בצומא איני יודע שח
כהדמא לנא מורה הוא למר מה לי להכחיני וזה
חמש שנים. [ומונה] ז' דהוי כאילו אמרו שחין שנים

ה' צריך דודאי ברישא קיימינן ולשון נזיר משונה: **מתני** ונעאל: **אמר** רב הבל מודים במונה. שנחלקה העדות שמים ואחד אומר חמש אבל אם מונה דמסמין ואזיל בחשי אהדי להדיא דקאמר חמש ולא שמים כו' פשיטא

כ.

בג א מיי פֿי"א מהל' טומאת מת ה"א:
בד ב מיי פֿ"ג מהל' מזירות הלכה ט:

פי' הרא"ש

לא דב"ש משום אוראי ודא
הכלב לב"ש ד' ב' ו' ב' ו'
ביתא אוראי קטנה ביה
ניירות ולקמן ב' ג' כ"ג
מזכר ב' האי גריס
דארמין לקמן א' משום
אוראי למי ל' הוא אלא ד
א' משום אוראי אין ל' לא
טומאת מרת אל דביא
הוא: איביא' להו
שטמאמא דה"ק ליה ר'
יהודה דה"ק אוראי אמת
היה שטמאמא ביה
ורוחת ואפ"ה ל' היתה
דורה אלא י"ד שנה דהורו
ל' כבש ניהו ל' היתה
יוס טמאמא סוף ל' יום
והוצרכה להיות נירה עוד
ז' שנים: או דלמא אוראי
שטמאמא ואליבא דב"ה. ולא
פליג ר' את"ק אלא בעיקר
המפשה שכיב יהודה אומר
ספק היה המפשה של
שטמאמא אבל אם שטמא
היתה צריכה להיות נירה
כ"ג שנה: ת"ש עלתה
לארץ וכו' לא היה צריך
להביא כל זאת המפשה
אוראי שרורה לדיקוק ד'
היה דלמ"ק שטמאמא סוף
ל' נירה היתה כ"ג נירה
יהודה לפרך אין ס"ד
שטמאמא ואליבא דביש
א"כ שטמאמא סוף ל' יום
של נירה א"כ י"ד ולי'
ספריא. ואתי ספריא
דגמרי' י"ד שנה ל' אוראי
ליה דתיא ר' יהודה אומר
משום ר' ואת אוראי תני
ב"ה מלאת אמרה תורה
שטמא ביום מלאת תן ל'
תורה וכו' ואי ס"ד
שטמאמא ואליבא דביש
כיון שטמאמא סוף ל' לא
היתה צריכה להיות נירה
ל' יום: י' שיהי ב'
אלו עדים מעידים אותו
שעה שאתם אומר' שדר'
ב' אנו אומר' שדר' ו'
ומפר' נכון שהיה מבחיש
ומשה של נדר לדר. אלא
שתי' אוראי שתיקו
בהורא כדאי' בקידושין
ל' האומר ב' נשואו
שחרותין והלה שותק. ומי'
כדאי' למי דמירי אפילו
בשותק כדאי' בדאו ב'
כתוב כאחד ומכחשות ו'
אין ונתבשרו בדבריה וזה
אילו לא העידו ולא שתי'
הכא למימר שתיקה
בהורא דמאי: שיש בכלל
ל' שתי' כי' שיש עוד
שלימה ככולה דבר אבל
ככת א' בהא קאמרי ששה
דנחלקת עדותם שששה
אומר אמת והא' משקר
ואין כ"א אלא עד אחד
אמיתו וכו' היה אומר י'
בכלל ל' שתי' ושתיים
מעידים על שתיים. ולחלל
דמתי' גם כ"ה מורד ככת
אחת דנחלקת עדותם: אמר'
ר' רחל מרדוס ביהמה: אהא'
מן העדים כ"ה א'
עוד נשיה יהיה אומר וכו'
יגור היה ונחלקו מבחשנים

(א) אולי צ"ל במונה אחד מן העדים אומר נזר נזירות א' וכו'.